

UUTISKIRJE

Rakkaat ystävät

”Käy lämmin henkäys talvisäässä...” – no, ei nyt ihan vielä joululehti ole, vaikka marraskuu onkin pyörähtänyt liikkeelle ja joulu lähestyy kovaa vauhtia. Jostain kuulin, että jouluradio olisi aloittanut jo lähetykset. Liekö ollut oikea tieto. Joka tapauksessa se tuossa on totta, että lämmin, tai voisi sanoa kuuma, henkäys täällä syleilee meitä. Ulos ei tee mieli päiväsaikaan ja illallakin siellä on vielä aika helteistä. Tekee sadetta, sanovat.

Muutoksesta muutokseen

Viimeisessä kirjeessäni kerroin teille toukokuuisesta Etiopian matkasta. Nyt kun katselen niitä kuvia, ajattelen sitä, kuinka nopeasti tilanteet muuttuvatkaan. Etiopian pohjoisosassa alkanut sotilaallinen kriisitilanne on viimeisten viikkojen aikana levinnyt etelämmäs myös Suomen Lähetysseuran hankealueille ja uhkana on sen leviäminen jopa pääkaupunki Addis Ababaan. Monet ihmiset ovat siirtyneet pois kodeistaan ja kotiseuduiltaan turvallisemmille alueille ja huoli ja levottomuus luonnollisesti on vallannut mielet. Mekin olemme seuranneet huolestuneina tilanteen kehittymistä ja pyydämmekin nyt viisautta ja rauhantahtoa kaikille osapuolille, jotta maa saisi tilanteen rauhoittumaan.

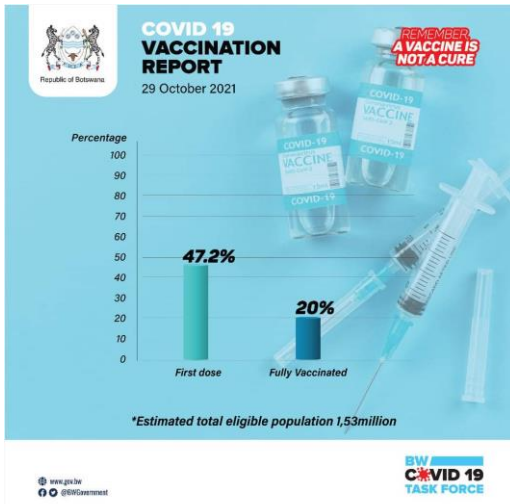

Addis Abeban rauhaa toukokuussa

Suomessa käynti

Kävin loppukesästä Suomessa ottamassa rokotteet ja tapaamassa perhettä. Vaikka matka kahden vuoden tauon jälkeen ja kaikkien koronatestien ja muiden koukeroiden keskellä hieman jännittikin, olin kovasti mielissäni siitä, että pääsin hetkeksi Suomeen. Tuntui hyvältä saada nauttia raikkaasta suomalaisesta ilmasta, uiskennella, levätä ja ennen kaikkea tavata rakkaita ihmisiä. Olin aika lailla väsynyt saapuessani ja siksi elelin aika matalalla profiililla, mutta monenlaista ehdin kuitenkin tuona aikana puuhaillakin. Samanaikaisesti kun minä siirryin Suomeen, alkoi Botswana – ja koko eteläisessä Afrikassa – hyvin voimakas kolmas Covid 19-aalto. Koko heinäkuu oli ”aivan kauhea”, kuten paikalliset ystävät sen ilmaisevat. Francistownin seurakunta menetti diakoni Bontle Masegon ihan heinäkuun alkupäivinä ja tämän jälkeen suru-uutisia tuli toinen toisensa jälkeen niin seurakunnan piiristä kuin myös omalta asuma-alueeltanikin. Vaikka olin suunnitellut matkani Suomeen jo kauan aikaa sitten, minuun iski melkoinen syyllisyys siitä, että olin lähtenyt ’turvaan’ juuri siinä vaiheessa, kun perhe, työtoverit ja ystävät joutuivat kohtamaan tämän aallon. Tuntui kuin olisin ollut rintamakarkuri, joka pelastaa itsensä sodan temmellyksessä. Ihmismieli on kummallinen.

UUTISKIRJE

Alueen koronatilanne on nyt hieman rauhallisempi ja rokotuksetkin on saatu suhteellisen hyvin liikenteeseen. Viimeisen tiedon mukaan 47,2% rokotusten piiriin kuuluvasta 1,53 miljoonasta ihmisestä on saanut ensimmäisen rokotteen ja 20% on täysin rokotettu. Maahan on tullut viimeisten päivien aikana muutamia lasteja Johnson & Johnson -rokotetta, jota jaetaan nyt myös drive in – pisteissä Gaboronessa. Autossa saa ohjeistuksien mukaan olla maksimissaan neljä henkilöä ja paikalle pitää tulla nimenomaan autolla. Viimeksi kun tällainen rokotustapahtuma järjestettiin, oli suosio hyvin suurta. Ilo onkin huomata, että ihmiset ovat valmiita ottamaan rokotteen turvatakseen omaa ja myös läheistensä terveyttä.

Talven tuhoja

Jos oli talvi (heinäkuu) kova ihmisille, oli se kova myös luonnossa. Kun tulin takaisin Botswanaan, löysin puutarhan pienet pensaat ja puut aivan ruskeina ja kuolleina. Pieni mangon taimemme oli mennyttä ja monissa muissakin kasveissa, jotka ovat sinnikkäästi jaksaneet kuivuudet ja märkyydet, näkyi rankan talven pakkasöiden tuho. Useamman viikon ajan odotimme, josko oksiin vielä ilmaantuisi elämää, mutta lopulta täytyi myöntää tuho. Mielenkiintoista on ollut kuitenkin todeta, että oli kyse sitten pensaista tai puista, juuresta päin on alkanut virrata uutta elämää ja uutta kasvustoa. Karsimalla kuolleen osan pois on kasveista alkanut näyttäytyä taas ihan terve ja elämäniloinen osa joka vihertää ja ojentautuu uuteen nousuun. Noinkohan voisi olla myös meidän elämässämme tämän pandemian ja monien muiden haasteiden keskellä. Jospa voisimme luottaa siihen Raamatun sanaan, joka sanoo: ”Älkää enää menneitä muistelko, älkää muinaisia miettikö! Katso: minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin – ettekö huomaa?” (Jesaja 43:18-19a) Taivaan Isä luo koko ajan uutta meidän itse kunkin elämässä mutta huomaammeko sen? Ja olemmeko valmiita antamaan sen, mikä on kuollutta, karsiutua pois elämästämme?

UUTISKIRJE

Työrintamalta

Päiväni ovat kuluneet loman jälkeen kovin rattoisasti tietokoneen ääressä. En ole liikahtanut kovastikaan fyysisesti pöytäni äärestä, mutta näiden digitaalisten yhteyksien kautta olen pyrähtänyt milloin Tansaniassa, milloin Suomessa, sitten Zimbabwessa, Etelä-Afrikassa ja Namibiassa. Onpa yhteys syntynyt valtameren yli Yhdysvaltoihinkin. Välillä mietin sitä, että sosiaalinen elämäni täällä on hyvin yksinäistä, mutta sitten huomaan, että digitaalisten yhteyksien kautta olen koko ajan tekemisissä ihmisten kanssa. Vain se aito fyysinen kohtaaminen jää uupumaan. Tätäkö mahtaa olla jatkossa pitkälti meidän elämämme...

Oli niin tai näin, täytyy ottaa näistä mahdollisuuksista se kaikki hyöty ja positiivinen esille ja olla kiitollista siitä kaikesta, mitä laitteet mahdollistavat. Varsinkin tämä korona-aika on pakottanut meitä digiloikkaan myös kumppaneiden kanssa ja mitä kaikkea upeaa se onkaan mahdollistanut. Pidimme elokuun lopussa kumppaneiden kanssa netin kautta kumppanuuskonsultaation, jossa saimme kuulla näkemyksiä ja ajatuksia pitkin eteläistä ja itäistä Afrikkaa. Lokakuun alussa kohtasimme toisemme netin kautta ilmastonmuutokseen liittyvien asioiden tiimoilta ja jälleen kerran saimme iloita siitä, että mukana oli näkemyksiä niin valtameren rannalta Namibiasta, Johannesburgin suurkaupungista kuin Zimbabwen maaseudultakin. Tuskin olisimme koskaan pystyneet fyysisesti kokoamaan tällaista joukkoa kokoon jakamaan ajatuksia ja oppimaan uutta. Pienillä kustannuksilla melkoisen laajaa hyötyä. Ja kyllä, siitä jää puuttumaan ne kahvi- ja ruokapöytäkeskustelut ja kohtaaminen, mutta jospa sitten iloitsisimme niistäkin sitäkin enemmän sinä päivänä, kun ne toteutuvat.

Puutarhassani kukkivan amarylliksen tuomaa iloa ja ihan hetken päästä alkavan adventin väriloistoa teille kaikille sinne Suomen marraskuuhun!

Marja

Marja Alastalo

Lähdin Botswanaan 1994 suomalaislasten opettajaksi ja myöhemmin kummilapsityöhön Tsholofelong (Toivon Paikka) – ohjelmaan Francistowniin. Eteläisen Afrikan kumppaneihin ja työhön tutustuminen eri rooleissa 2015-2020 vuosien aikana johdatteli minut vielä laajempiin ympyröihin Itäisen ja Eteläisen Afrikan alueelliseksi ohjelmapäälliköksi. Elämänikäinen oppiminen jatkuu!

Rukousaiheet

- Koronatilanne niin meidän alueella kuin koko maailmassa
- Etiopian levottomuudet
- Lepoa ja syvää hoitoa kaikille väsyneille, pelokkaille ja traumatisoituneille

Apuasi tarvitaan

Lähetyksseuran työ eri puolilla maailmaa jatkuu ja avun tarve on suuri. Lahjoita haluamasi summa **MobilePay**lla numeroon **58735** tai tilisiirrolla **F138 8000 1400 1611 30**. Viestikenttään uutiskirjeen kirjoittajan nimi! Keräyslupa RA/2020/1538